

Szirmai Panni

LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE

[HÁTTAL - VÁLOGATÁS A FORTEPAN KÉPEIBŐL]

2023-01-22 | HÁTTAL - VÁLOGATÁS A FORTEPAN KÉPEIBŐL, NOVELLA

Már csak néhány lépés. Ha már idáig lejttem, innentől igazán semmi. Ha hátra fordulnék, láthatnám az egész hosszú lépcsősort a másodikig. Legalábbis a lépcsőfordulóig. Mennyi lehet a kapuig? Négy lépés, esetleg hat? Odalépek, ráteszem a bal kezem a kilincsre, szinte érzem, ahogy behúz a hideg a két ajtószárny között. Lenyomom a kilincset, meghúzom az ajtót... Jó, még egy kicsit gyűjtöm az erőt. Itt is kellemesen átmelegít a nap. Nem kell semmit elsietni, ennyi idő után.

Fő a fokozatosság, az orvos is ezt mondta. Persze, azt is mondta, hogy ne várjak tavaszig az első sétával. Nem is értem, mire gondolt. Mintha ölbe tett kézzel várakoznék. Hát henyéltem én valaha? Velem nem fordul elő, hogy tétlenül üldögélek. Gyerekkorom óta, ha a kezem ügyében van valami, az munka. Kukorica címerezés, borsó szemezés, kenyérdagasztás, dió törés. Meg persze a takarítás. Most maradt a kézimunka, horgolás, kötés. Legfeljebb a keresztrejtvény. Az éppen nem munka, de frissen tartja az agyamat. Nincsenek nagy igényeim, az egyetlen luxus az újság. Azért is le kell menni.

Iszonyatos zsúfoltság van odakint. Már egy ideje nézem, de nem enyhül a nyüzsi. Tolonganak a népek, vonszolják maguk után a gyereket, kutyát, táskát. Kell ez nekem? Mi van, ha elcsúszom a járdán? Olyan ügyetlen vagyok mostanában, a múltkor is megbotlottam az előszobaszőnyeg helyén. Pedig rég feltekertem.

Az ember nem lehet elég óvatos. Azért próbálok mindent megtenni. Tegnap is felmostam a lépcsőházat hipóval. Vagy az tegnapelőtt volt? De persze pillanatok alatt összejárják.

mindenem megvan

Meg aztán minek kilépni otthonról, ha mindenem megvan? Elképesztő dolgokat lehet látni a tévében. És ott az a rengeteg könyv. Elszoktam a hosszabb távoktól. Elvégre négy hónap az nem félóra. Nem érzem túlzásnak, továbbra sem. Meg kellett erősödnöm a betegség után. Fel kellett készülnöm, mi vár rám kint. Az ember az otthonában van a legnagyobb biztonságban. Főleg most, hogy már mindent sikerült lepapíroznom. A konyhapultot két rétegben, a függőleges felületeken elég egy réteg újságpapír. Így biztosan tartós lesz és nem

koszolódik a bútor. Higiénikusabb is. Kicsivel nyugodtabb vagyok, amióta beáztatom a ruhákat a lefolyótisztítóba. Azt olvastam, hogy az mindent elpusztít, amit kell. Ha elég gondosan húzom fel a gumikesztyűt, a csuklómnál is jól véd. Nem mondom, hogy használ az anyagnak a méreg, de valamit valamiért. Sajnos, az ecet itt már kevés. A súrolószer is megint elfogyott, pedig alig párszor mentem végig a lakáson. Azt is venni kellene. De ilyen köhögős időben... Kész csoda, hogy nem fáztam meg eddig. Mert azért szellőztetni csak kell. Éjszaka szoktam, akkor jobb a levegő. A vírusok már itt vannak, ezek után ki tudja, mi jön még?

Nevetséges, hogy itt toporgok az ajtóban. Majdnem az ajtóban. Mi lesz, ha benyit valaki? Mégis, mire várok? Semmi köze hozzá, csak itt merengek. Szép a fény. Nincs hideg, jó itt nekem. Viszlát. Még egy kicsivel közelebb mehetnék talán. Már ma is messzebb jutottam, mint tegnap. Az is szép eredmény.

De persze, hova ez a nagy rohanás? Meg is várhatom, hogy valaki kinyissa az ajtót, nem muszáj hozzányúlni. Kesztyűben sem kockázatmentes... Jaj, a maszkot meg nem fent hagytam? Majd lejövök inkább holnap, hátha melegebb lesz.

kép | Fortepan / Lissák Tivadar